ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Κώστα Παπαδάκη**

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών δεν κατέγραψε παράσταση νίκης για τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α.Η μείωση, όχι μόνο ποσοστιαία, αλλά και αριθμητική, κατά 130.000 ψήφους από αυτές του Ιούνη 2012, κάθε άλλο παρά απεικόνιζε δυναμική κόμματος εξουσίας. Αντί για απογείωση πτώση και καθήλωση και μάλιστα ύστερα από τη σκληρότερη διετία όλων των περιόδων μνημονιακής πολιτικής. Και επιπλέον πλήρης αδυναμία επιρροής, όχι στην αριστερά την οποία ξανά αφαίμαξε δεόντως, αλλά στο άλλο στρατόπεδο, το οποίο προέβλεψε και διαχειρίστηκε την ήττα του, κατόρθωσε να αποτρέψει τη μετατροπή της σε νίκη του αντιπάλου της και ανέδειξε πληθώρα κομμάτων – μπαλαντέρ ως εναλλακτικές λύσεις. Ενα κόμμα που αδυνατεί να διαρρήξει τις τάξεις του αντιπάλου του και να γοητεύσει τον “μεσαίο χώρο” και τους συντηρητικούς αναποφάσιστους δεν φτάνει ποτέ σε νικηφόρα εκλογικά ποσοστά.

Τέσσερις μήνες μετά η συγκυρία φαίνεται να αλλάζει και το μεν κυβερνητικό δίδυμο να κλυδωνίζεται, ο δε ΣΥΡΙΖΑ να γίνεται κυβέρνηση εν αναμονή. Οχι δυστυχώς με όρους κινήματος. Το τελευταίο δυστυχώς φαίνεται να έχει εγκλωβισθεί από το 2012 τουλάχιστον κατά κανόνα στις εκλογικές του προσδοκίες. Και οι λαμπρές πράγματι κινητοποιήσεις που εκπλήσσουν με τη διάρκεια και την συνοχή τους (ΕΡΤ, καθαρίστριες, διαθεσιμότητες, αξιολογήσεις, Coca Cola) και καμία φορά και με την αποτελεσματικότητά τους (Cosco) αποτελούν δυστυχώς εξαιρέσεις και όχι τον κανόνα. Η αντικαπιταλιστική προοπτική δεν φαίνεται να πείθει πλειοψηφικά τον κόσμο που πλήττεται από την κρίση. Και ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ όλο και σπανίζει την παρουσία του στο πεζοδρόμιο. Περιμένουν το φρούτο να ωριμάσει και να πέσει. Ο ίδιος ο Αλ. Τσίπρας σε άρθρο του στην “Εποχή” (27/7/2014) έστειλε το μήνυμα πως «οι κυριαρχούμενες τάξεις διαισθάνονται ότι οποιαδήποτε κοινωνική κινητοποίηση είναι δύσκολο να αποσπάσει υλικά ανταλλάγματα προς όφελός τους χωρίς μια ριζική αλλαγή στο πολιτικό επίπεδο, στην κυβέρνηση της χώρας», πράγμα που σημαίνει ευθέως κάντε με κυβέρνηση και μην βαυκαλίζεσθε με τους αγώνες. Οχι λοιπόν με όρους κινήματος, απ έξω και από τα κάτω, αλλά με όρους ενδοαστικής διαχείρισης από μέσα και από τα πάνω.

Και ενώ έτσι έβαιναν τα πράγματα μετά τις ευρωεκλογές, το καλοκαίρι επεφύλασσε εκπλήξεις : Ανασχηματισμός για να γίνουν και άλλοι Υπουργοί. Κυβερνητικός αυτοχειριασμός και διάρρηξη των δεσμών της Ν.Δ. με τα μεσαία στρώματα εξαιτίας της απροκάλυπτης λεηλασίας του ΕΝ.Φ.Ι.Α. σε ένα ανεπανάληπτο επικοινωνιακό “Βατερλώ” όλο το καλοκαίρι. Περιορισμοί ακόμα και στο Παπ – τεστ από τον εκκολαπτόμενο διάδοχο του Σαμαρά. Ακατάσχετη προεδρολογία και παρασκήνιο για την εξασφάλιση των “180”. Ρευστότητα και αστάθεια στις συμπεριφορές βουλευτών της συγκυβέρνησης. Ράπισμα στον αγροτικό χώρο από την φοβερή επιτυχία της Ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στην Ουκρανία με τα μποϋκοτάζ των Ρώσων στα ροδάκινα και την αδυναμία της κυβέρνησης να εξασφαλίσει αξιοπρεπείς αποζημιώσεις σε αγρότες και μεταφορείς από την Ε.Ε. Ανοιχτά μέτωπα στο Δημόσιο, όπου η αξιολόγηση και οι απολύσεις – διαθεσιμότητες δεν υλοποιούνται καθώς το κίνημα επιμένει, μπάχαλο στην εκπαίδευση με τα κενά και το νέο εξεταστικό σύστημα, αντιστάσεις για τις διαγραφές των φοιτητών. Αρνηση της τρόϊκα στο Παρίσι να εγκρίνει στοιχειώδεις όρους πληρωμής των χρεών όταν η αναστολή των πλειστηριασμών λήγει σε λίγους μήνες. Και μία Αμφίπολη πόσο να τούς σώσει ! Διάλυση και αποχωρήσεις στη ΔΗΜ.ΑΡ. μετά την εκλογική συντριβή. Κωμικοτραγικές καταστάσεις στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. όπου πολλοί ζητούν να λυθεί εδώ και τώρα η εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας, ενώ κάνουν λόγο για κυβερνητική συνεργασία με τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και όλοι βρίζουν τον Βενιζέλο με αποκορύφωμα τον γιορτασμό της επετείου του και τους οπαδούς του Γ.Α.Π. να φωνάζουν εν χορώ “Γιώργο μπροστά να φύγει η δεξιά ” !

Και τον ίδιο καιρό ο Τσίπρας “επισκέπτεται” το Αγιο Ορος, χωρίς μία στάση έστω στις κοντινές Σκουριές, και πυκνώνει τόσο αυτός, όσο και τα στελέχη του, τις συναντήσεις με οικονομικούς και πολιτικούς παράγοντες της χώρας και της Ε.Ε. ισορροπώντας το επικοινωνιακό πλεονέκτημα Σαμαρά με την εκλογή Γιούνκερ. Αποκορύφωμα η πρόσκληση Τσίπρα στη συνάντηση του Κόμο, εκεί που δεν κλήθηκε ποτέ ο Σαμαράς παρά τα όσα έχει προσφέρει στη διεθνή αστική τάξη. Η τελευταία, που στις εκλογές του 2012 παρίστανε τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ως την καταστροφή του ευρώ απειλώντας να γίνει όπως στην Κύπρο και χειρότερα, σήμερα καλεί τον αρχηγό του (που στο μεταξύ ήδη από την προεκλογική περίοδο έχει διατρανώσει την παραμονή της Ελλάδας όχι μόνο στο ευρώ, αλλά και στο Ν.Α.Τ.Ο. και στην Ε.Ε.) για να ακούσει τις πολιτικές του προθέσεις. Γιατί άραγε ; Μήπως τον θεωρεί “το κορόιδο της παρέας”, όπως υπαινίσσεται στο κεντρικό του άρθρο στο Βήμα της Κυριακής ο Στ. Ψυχάρης (14/9/2014) ; Η μήπως ο Στ. Ψ. μας ρίχνει στάχτη στα μάτια για να μας πείσει ότι όλοι αυτοί συναντήθηκαν στο Κόμο για να “παίξουν το κορόιδο” στον Τσίπρα ;

Πανικόβλητος και με εύλογη αίσθηση προδοσίας ο Σαμαράς απαγορεύει τη μετάδοση της ομιλίας Τσίπρα στη Δ.Ε.Θ. από τη Ν.Ε.ΡΙ.Τ. Καταφέρνει να μετατρέψει μία απρόσμενη

επιτυχία του, την από μέρους του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. έμπρακτη αναγνώριση του κυβερνητικού μορφώματος που πήρε τη θέση της ΕΡΤ και ταυτόχρονα πισώπλατο χτύπημα στον αγώνα της ΕΡΤ – ΟΠΕΝ με το σχετικό αίτημα Σκουρλέτη, σε άλλη μία πανωλεθρία, καθώς η απαγόρευση ξυπνάει μνήμες άλλων εποχών, προκαλεί μίνι κρίση και γυρνάει σε βάρος του.

Μέσα σε όλα αυτά και η επιλεκτική διαρροή, πάλι στο "Βήμα" (24.8.2014) για την επικείμενη τροποποίηση του άρθρου 187 του Ποινικού Κώδικα που θα απαλλάξει πολλούς από τους κατηγορούμενους της Χρυσής Αυγής από μία βαριά κατηγορία την ώρα που η παραπομπή τους βρίσκεται σε εξέλιξη. Η πρόκληση δεν μένει αναπάντητη από το αντιφασιστικό κίνημα και τη νομική διανόηση, ενώ καταγράφεται στον "μεσαίο χώρο" ως ένας ακόμα κίνδυνος στο ιδεολόγημα της ασφάλειας, που με τόσο κόπο όλες οι τελευταίες κυβερνήσεις έχουν αναγάγει σε πρώτιστο αγαθό. Ακόμα, οι αποκαλύψεις για τον συνδετικό ρόλο Μπαλτάκου μεταξύ Ν.Δ. και Χ.Α. δεν έχουν τελειωμό. Ετσι, η νέα γκάφα βρίσκει τη Ν.Δ. να πηγαίνει για μαλλί και να βγαίνει κουρεμένη.

Οι εξαγγελίες Τσίπρα στη Δ.Ε.Θ. (6,7/9/2014) εντυπωσιάζουν. Οχι μόνο για το περιεχόμενο, όσο για την αποδοχή τους από ψηλά κλιμάκια της άρχουσας τάξης στη χώρα. Ο πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου (άλλοτε στενός συνεργάτης και εξ απορρήτων του πρωθυπουργού) έχει ταχθεί ήδη υπέρ της επαναφοράς του ελάχιστου μισθού στα 751 €, αλλά και κατά της λειτουργίας των καταστημάτων τις Κυριακές. Το ζήτημα αυτό άλλωστε μετά την απόφαση του ΣτΕ για την αναστολή της σχετικής ρύθμισης καταγράφει άλλη μία κυβερνητική ήττα και διάρρηξη της σχέσης της με τον μικρομεσαίο εμπορικό κόσμο, τους εμποροϋπαλλήλους, αλλά και την εκκλησία που διεκδικεί τις Κυριακές για τον εαυτό της. Ο Εμπορικός Σύλλογος, ο Σ.Ε.Β. και άλλοι εργοδοτικοί φορείς έχουν ταχθεί κατά της κατάργησης 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα και υπέρ των Σ.Σ.Ε. που θεσπίζουν (τα όποια) ελάχιστα όρια αμοιβών. Ολοι αυτοί προφανώς γνωρίζουν ότι το ανελέητο ξεζούμισμα της κοινωνίας όλα αυτά τα χρόνια δεν τους έφερε ανάπτυξη, ούτε τζίρο, αλλά είτε κλεισίματα, είτε πρόσκαιρα κέρδη χωρίς προοπτική, ενώ τους παραδίδει ως βορά σε ισχυρότερους ανταγωνιστές. Εχοντας μέχρι τώρα μία κυβέρνηση σκληρή και πιστή στην τρόϊκα, αλλά τελικά αναποτελεσματική οικονομικά και ασταθέστατη πολιτικά, φαίνεται να αντιμετωπίζουν χωρίς αρνητική στάση μία διαφαινόμενη κυβέρνηση ΣΥ.ΡΙΖ.Α., με πλεονεκτήματα την κοινωνική της αποδοχή, την μη αμφισβήτηση των κυρίαρχων αστικών επιλογών (Ευρώ, Ε.Ε, ΝΑΤΟ), τη διαχείριση του δημόσιου χρέους χωρίς μονομερή διαγραφή και κρατικοποίηση των τραπεζών, και μία πολιτική που θα λύνει το πρόβλημα της οικονομικής ρευστότητας προς όφελος της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Και δεν έχουν καμμία διάθεση να μετράνε κουκιά περιμένοντας μέχρι τον Φεβρουάριο 2015 αν θα εκλεγεί Πρόεδρος της Δημοκρατίας η θα πάμε σε εκλογές. Και ακόμα περισσότερο όσο η κυβερνητική προοπτική ΣΥ.ΡΙΖ.Α. χωρίς

αυτοδυναμία οδηγεί στην εξάρτησή του από διάφορους κυβερνητικούς εταίρους της “κεντροαριστεράς¨ και των ΑΝ.ΕΛ. που καθημερινά δηλώνουν υποψηφιότητα. Ο νεοκεϋνσιανικός προσανατολισμός δεν διατυπώνεται πανηγυρικά, αλλά διαφαίνεται ως πρόθεση απέναντι στο νεοφιλελεύθερο αδιέξοδο. Καμμία σχέση φυσικά με το ΠΑΣΟΚ 1981, όπως καμμία σχέση η τότε εποχή με τη σημερινή. Και όχι από όλες τις μερίδες της άρχουσας τάξης. αφού αρκετές από αυτές, πάντως οι ισχυρότερες (εφοπλιστές, Μ.Μ.Ε.. χρηματιστηριακό κεφάλαιο, τράπεζες, υποψήφιοι “επενδυτές”) στηρίζουν την κυβέρνηση.

Αλλά οι εξαγγελίες Τσίπρα αντιμετωπίζονται χωρίς αντιδράσεις και από τα επιτελεία της Ε.Ε. Η λυσσαλέα – άδικη όντως – κατά του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. επίθεση του 2012 αποτελεί παρελθόν. Στον σαφή υπαινιγμό Τσίπρα ότι τα λεφτά για τις παροχές που υπόσχεται θα βρεθούν από την διαχείριση του χρέους, αφού η “φορολόγηση των πλουσίων” θα αργήσει να φέρει αποτέλεσμα, η τρόϊκα δεν αντιδρά. Αντίθετα, μετά το Κόμο ακολουθούν συναντήσεις επιτελών του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. με Ντράγκι, Ασμουσεν κλπ.

Ξανά πανικόβλητος ο Σαμαράς επιδίδεται σε νέες απέλπιδες κινήσεις. Προσπαθεί να εμποδίσει παρασκηνιακά την επίσκεψη του Τσίπρα στον (άλλοτε στυλοβάτη της κατά το ΚΚΕ “κεντρώας δικτατορίας” Βιντέλα στην Αργεντινή) πάπα Φραγκίσκο. Ανακινεί το ζήτημα της μείωσης του χρέους, ζητώντας απεγνωσμένα συνάντηση με τη Μέρκελ, την ώρα που ο καθ ύλην αρμόδιος Υπουργός του Γκίκας Χαρδούβελης (Βήμα, 21/9/2014) διαρρηγνύει τα ιμάτιά του ότι το ελληνικό χρέος είναι βιώσιμο. Το Δ.Ν.Τ. προ πολλού έχει βάσιμα διατυπώσει αντίθετη άποψη και ο Τσίπρας παίζει με αυτήν, εγκλωβίζοντας τον Σαμαρά στο στόμα της Μέρκελ. Προσπαθεί να επιστρατεύσει ότι στηρίγματα έχει στην Ε.Ε. για να δείξει πόσο ευχαριστημένοι είναι οι Ευρωπαίοι από την πολιτική του και πασχίζει να πείσει ότι δεν θα υπάρξει άλλος δανεισμός και νέα μνημόνια, καθώς και ότι τα ισχύοντα μνημόνια τελειώνουν, θεωρώντας προφανώς ηλίθιους τους ακροατές του που θα υφίστανται για δεκαετίες τις επιπτώσεις τους.

Αλλά δεν φαίνεται να συγκινεί κανέναν. Μέχρι και ο αντιπρόεδρός του Ευ. Βενιζέλος (21/9/2014, Real news) θέτει ως στόχο μία κυβέρνηση “με προοδευτικό πρόσημο”.

Ολοι αυτοί προφανώς διαβλέπουν ότι το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών έχει αναδείξει, εκτός από όσα αναφέρθηκαν παραπάνω, μία μεγάλη ρευστότητα καθώς η τεράστια δεξαμενή της χαλαρής ψήφου διαφόρων κεντροαριστερών και συστημικών μορφωμάτων και συντηρητικών αναποφάσιστων έχει πολλούς λόγους – πολλές εστίες δυσαρέσκειας για να μετακινηθεί εκλογικά έστω και πρόσκαιρα στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και να του δώσει την ευκαιρία να κυβερνήσει. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. με τη σειρά του αντιλαμβάνεται ότι η δεξαμενή των ψήφων της

αριστεράς έχει εξαντληθεί προς όφελός του και δεν έχει άλλα περιθώρια άντλησης πέραν του 1 – 2% ακόμα, που όμως δεν φτάνει για να του δώσει κυβερνητικό ποσοστό. Ετσι απευθύνεται στο ρευστό συντηρητικό κομμάτι του εκλογικού σώματος λέγοντάς του αυτό που ξέρει ότι θέλει να ακούσει : Ανακούφιση χωρίς κίνδυνο. Και αυτό το τελευταίο τινάζει στον αέρα την έως τώρα επικοινωνιακή υπεροπλία του Σαμαρά και διαμορφώνει όρους αλλαγής του πολιτικού σκηνικού.

Ας δούμε τώρα πως η αριστερά και ο δικός μας χώρος αντιμετωπίζει όλες αυτές τις εξελίξεις. Κύρια πλευρά κριτικής στις εξαγγελίες ΣΥ.ΡΙΖ.Α. είναι ότι αποτελούν διαχειριστικές προτάσεις εντός των τειχών, ότι δεν αντιμετωπίζουν την κρίση, συντηρούν τη φτώχεια αντί να αναδιανέμουν τον πλούτο κλπ. Αυτονόητη, αλλά κατά τη γνώμη μου ανεπαρκής. Αν αρκεστούμε ή επικεντρώσουμε στην υποβάθμιση των εξαγγελλόμενων παροχών, απλά θα του στείλουμε ακόμα περισσότερους ψήφους.

Απόψεις όπως “πρόκειται για μέτρα οικονομικής ανακούφισης των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων, με τα οποία δεν διαφωνεί φυσικά κάθε αριστερός, αλλά ούτε κατά διάνοια συνιστούν πολιτική αριστερής κυβέρνησης” (Γ. Δελαστίκ Εθνος 16.9.2014).

– Ζητώ συγνώμη, αλλά το πως είναι αλήθεια δυνατό ένας αριστερός να μην διαφωνεί σε κάτι, το οποίο δεν είναι αριστερή πολιτική, δεν μου είναι απολύτως κατανοητό ! Επίσης το να διαφωνεί ένας αριστερός όταν κάτι ανακουφίζει τον λαό, αλλά δεν αποτελεί αριστερή πολιτική. Κυρίως δεν αντιλαμβάνομαι πως γίνεται να μην αποτελεί αριστερή πολιτική κάτι που ανακουφίζει το λαό (και δεν αναφέρομαι στο όπιο και τη θρησκεία ή το ποδόσφαιρο).-

η όπως “Πρόκειται για προτάσεις και για στρατηγική υλοποίησής τους που ακριβώς επειδή ουδεμία απολύτως σχέση έχουν με μια Αριστερή λογική, είναι πλήρως ενταγμένες εντός των τειχών του υπεύθυνου για την κρίση συστήματος και συνεπώς για προτάσεις που δεν αντιμετωπίζουν την κρίση. Παράλληλα η επιδίωξη υλοποίησής τους όχι σε σύγκρουση αλλά σε συμφωνία με τους ντόπιους και ξένους κυρίαρχους, καθιστά ακόμη και αυτές τις ανεπαρκείς, όχι πολιτικές αλλά συνδικαλιστικού επιπέδου προτάσεις, ανεφάρμοστες. Τελικά πρόκειται για προτάσεις που υποβιβάζουν το επίπεδο της λαϊκής συνειδητότητας αντί να το ανυψώνουν ως θα όφειλαν προερχόμενες από μια αριστερή πολιτική δύναμη, οδηγούν το λαό μας στην εθελοδουλία αντί να τον οδηγούν στην απελευθέρωση” (Γ. Ρούσση “τρία εύλογα ερωτήματα για δύο άρθρα του Γ. Δελαστίκ”, Παντιέρα 20.9.2014).

όταν συνοδεύονται με την αποδοκιμασία τους ηχούν σεχταριστικά και μας απομονώνουν εύλογα από τα λαϊκά στρώματα. Αν δηλαδή μία κυβέρνηση προσέφερε τα μέτρα αυτά, θα

έπρεπε να αποκρουστούν από τις μάζες προς αποφυγή “εθελοδουλείας” ; Δεν νομίζω ότι θα τολμούσε κανείς από τους συντάκτες των παραπάνω κειμένων να τα υποστηρίξει όχι μόνο μπροστά στο εκλογικό ακροατήριο, αλλά ακόμα και μέσα στο κίνημα.

Αλλο τόσο διθύραμβοι όπως «Αυτές οι δεσμεύσεις αφορούν όλους τους Ελληνες ή εν πάση περιπτώσει κοινωνικές ομάδες που συμπεριλαμβάνουν πάνω από ένα εκατομμύριο ή και εκατομμύρια άτομα. Αν υλοποιηθούν και στην πραγματικότητα και δεν μείνουν ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, θα σηματοδοτήσουν μια τεράστια οικονομική ανακούφιση του λαού μας.» (Γ. Δελαστίκ Εθνος 15.9.2014) αποτελούν βούτυρο στο ψωμί του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και γεννούν εύλογα ερωτηματικά. Και βεβαίως τα λάθη δεν διορθώνονται με νέα λάθη.

Η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. όμως δεν διεξάγει αφ υψηλού πολιτική. Δεν απαξίωσε και δεν υποτίμησε ποτέ κανένα μέτρο λαϊκής ανακούφισης. Δεν θα μας το επέτρεπε η παράδοση του Ε.Α.Μ. άλλωστε. Ούτε τα εξάρτησε από καμμία κυβέρνηση της αριστεράς, του “άλλου δρόμου” η της λαϊκής εξουσίας. Αντίθετα, στάθηκε ενάντια στις κυβερνητικές αυταπάτες και στη λογική της ανάθεσης, υποστηρίζοντας ότι “τη νίκη την φέρνει ο αγώνας”, αντίθετα από την πρόσφατη παραπάνω αρθρογραφία Τσίπρα. Τα διεκδίκησε στο κίνημα, στα συνδικάτα, στο δρόμο, στις επιτροπές αγώνα σε όλη την Ελλάδα και τα εξήγγειλε στα προγράμματά της όχι ως βολονταριστικά υποχρεωτικό πακέτο με συνολικότερα προαπαιτούμενα (μονομερής διαγραφή του χρέους, κατάργηση μνημονιακών ρυθμίσεων, έξοδος από το ευρώ και Ε.Ε, κρατικοποίηση τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο), αλλά ως μέτρα που δεν είναι δυνατό να παρθούν υπό τις δεδομένες συνθήκες της κρίσης χωρίς αλλαγή των συνθηκών αυτών και χωρίς ευρύτερες κατακτήσεις. Το ότι ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. εξαγγέλλει τέτοια μέτρα οφείλεται και στη μακρόχρονη κινηματική πίεση που έχουν ασκήσει και οι δικοί μας αγώνες. Ας μην υποτιμάμε λοιπόν και ας μην του χαρίζουμε πράγματα στα οποία έχουμε συμβάλει,

Η κριτική μας στον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ήταν ότι αδυνατεί, ακόμα και αυτές τις λίγες εξαγγελίες του να εφαρμόσει χωρίς να αλλάξει κάτι από τα παραπάνω δεδομένα και κυρίως κάτω από την ασφυκτική πίεση της πληρωμής του δημόσιου χρέους και την εξάρτηση από το ευρώ και την Ε.Κ.Τ. Με το προηγούμενο της Κύπρου να διδάσκει.

Αν ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. καταφέρει σήμερα να σπάσει αυτήν την επιχειρηματολογία και πείσει ότι μπορεί να επαναφέρει μερικά την πληττόμενη εργατική τάξη και τα λαϊκά και μικρομεσαία στρώματα στην προηγούμενο επίπεδο επιβίωσής τους χωρίς συγκρούσεις και περιπέτειες, πολύ δε περισσότερο με την ανοχή των ξένων και ντόπιων αστικών επιτελείων, μικρή τύχη απέναντί του θα έχει όχι μόνο η κυβέρνηση Σαμαρά, αλλά και οι πάσης προελεύσεως

αντικαπιταλιστικές συνθηματολογίες.

Το ζητούμενο συνεπώς δεν είναι να αντιτασσόμαστε σε εξαγγελίες μέτρων προφανώς θετικών και ανακουφιστικών, που εύλογα θα στηρίξει ο λαός, έστω και λιγότερων από αυτά που θα θέλαμε, αλλά να αναζητάμε αν έστω και αυτά είναι εφικτά με τα οικονομικοπολιτικά δεδομένα που ο ΣΥΡΙΖΑ καλείται και επιθυμεί να διαχειρισθεί και να αγωνιζόμαστε κινηματικά για να δημιουργήσουμε τις συνθήκες κατάκτησης και διεύρυνσής τους

Η εκτίμηση της σημερινής οικονομικοπολιτικής συγκυρίας απαιτεί επιτακτικά μία ξεκάθαρη εικόνα αν τελικά η πολιτική ΣΥ.ΡΙΖ.Α. όπως εξαγγέλθηκε στη Δ.Ε.Θ. αποτελεί πολιτική απάτη και τυχοδιωκτικό εξτρεμισμό του (αν δηλαδή υπόσχεται πράγματα που ξέρει ήδη ότι δεν θα τον αφήσουν να κάνει) ή αλλαγή πλεύσης και χαλάρωση της οικονομικής ασφυξίας από τα επιτελεία της άρχουσας τάξης σε Ελλάδα και Ε.Ε, άρα κοινωνικές συμμαχίες που του εξασφαλίζουν την κρίσιμη συναίνεση σε μία τέτοια κυβερνητική πολιτική, προς όφελος βέβαια της ανάκαμψης από την καπιταλιστική κρίση. Ιδιαίτερα όταν πληθώρα ενδείξεων, τις οποίες με κάθε επιφύλαξη επισημαίνω παραπάνω, δείχνουν προς το δεύτερο ενδεχόμενο. Και αν συμβαίνει αυτό προφανώς και η βάση αντιπαράθεσής μας προς τον ΣΥΡΙΖΑ αλλάζει, αλλά και η κλίμακα των διεκδικήσεών μας. Και αντί να υποτιμάμε αυτά που εκατομμύρια άνθρωποι βλέπουν – μη υπάρχοντος άλλου δυστυχώς – ως σωτηρία τους, να βρούμε τον τρόπο να πάμε ένα σκαλί παραπάνω. Κάθε κατάκτηση δημιουργεί τους όρους της επόμενης. Οπως και κάθε ήττα ας μην λησμονούμε.

Αυτό λοιπόν είναι το μείζον ζήτημα που θέτει η συγκυρία σήμερα και μας καλεί να αφουγκραστούμε αντί να επαναλαμβανόμαστε, να στρουθοκαμηλίζουμε ή ακόμα χειρότερα να επιδιδόμαστε σε αδιάφορες για την κοινωνία μάχες εσωτερικής δικαίωσης.

Αθήνα, 23/9/2014

Πηγή:aristeriantepithesi.blogspot.gr